

om Talen er, at rette det Spørgsmaal til den ærede Minister: erkjender ikke den ærede Udenrigsminister, at der ikke under Form af at finde en Grændse, under Form af at regulere en Grændse, eller hvilket Udtryk man nu vil bruge, kan afsluttes nogen bestemt Overenskomst om et Grændsespørgsmaal, uden med Iagttagelse af Grundlovens § 23. Er det ikke klart, at Regjeringen ikke eensidigt kan anerkjende en eller anden bindende Afgjørelsesmaade af en Grændsetvist, sigende, at den kun gaaer ud paa at fastsætte den nærværende Tilstand, uden i saa Henseende at iagttage Bestemmelsen i § 23, eller troer Regjeringen, at den kan eftergive Noget af det, den selv har paastaet, og dog sige: vi have ikke troet, at vi have afstaaet Noget? Det er Spørgsmaalet: er det ikke aldeles klart, at efter Grundlovens § 23 maa der til en saadan bindende Afgjørelse af et omtvistet Grændsespørgsmaal, hvis Regjeringens Paastand et sættes igjennem, et Samtykke fra Rigsdagens Side?

Udenrigsministeren: Jeg finder mig ikke foranlediget til, som Sagen nu staaer, yderligere at gaae ind paa denne Dvæstion.

Krieger: Ja, saa maa jeg tilstaae, at jeg slet ikke forstaaer den ærede Ministers tidligere Udtalelse. Hvis den ærede Minister henviser til § 23 som en Paragraph, der ingen Betydning har (Hør!), ja, saa kan det være meget godt; men naar man henviser til § 23, var det dog vel, fordi den skulde have nogen Betydning, og hvis den ikke har den Betydning, som jeg angav, saa veed jeg sandelig ikke, hvilken Betydning den skal have, og jeg troer, at det maa være magtpaaliggende, at det vises, at den ærede Ministers Ord ikke ere stillede hen for ingen Betydning at have.

Fscherning: Det forekommer mig, at denne Sag ligger klarere for, end man i dette Dieblif seer det fra de forskjellige Sider. Der har været en Grændsereguleringscommission udnævnt fra dansk Side og en anden fra den modsatte Side. Grændsereguleringscommissionens Paastand fra dansk Side maa, antager jeg, være det Overste, hvortil den danske Paastand kan gaae, ellers havde Udnævnelsen af denne Commission ingen Betydning havt. Derfor nu disse Commissairer ikke kunne ens

selv, ved at gjøre Indrømmelser i Genhold til de forskjellige Paastande, hvorpaa de have støttet deres første Opgivelser, dersom de ikke eensidigt kunne komme til en Erkjendelse, som gjør, at de ikke med Sikkerhed tør opretholde deres første Paastand, men maae fra begge Sider modificere dem, saa indtræder — jeg kan ikke see anderledes — Nødvendigheden af en Boldgift. Det er af den Art Spørgsmaal, som mellem Stater næsten altid blive overgivne til Boldgift. Kommer der en Overenskomst mellem Commissairerne, uden at denne Overenskomst fra de danske Commissairs Side medfører en Erkjendelse af, at de have opgivet Noget, som de tør paastaae er en Ret, men kun opgivet det, fordi de ikke tør gjøre Paastand paa Retten, saa forekommer det mig, at der i en Afgjørelse af Commissairerne ligger en Forudsætning af, at det maa være den danske Regjeringens Mening, og uagtet jeg paa ingen Maade her vil afgjøre, om ikke ogsaa en Afgjørelse af denne Art maatte komme for Rigsdagen, saa vilde jeg dog betragte den, idet den blev lagt for Rigsdagen, som en af de formelle Sager, hvor Rigsdagen vanskelig kunde underkjenne den Afgjørelse, hvortil man var kommen. Kommer der derimod en Kjendelse frem ved Boldgift, saa er det upaatvibelig en Tractatsag, og saa har jeg idetmindste forstaaet den ærede Premierministers Udtalelse saaledes, at, naar det ligger for som en Tractatsag, saa hører det under Rigsdagen i Genhold til den citerede Grundlovsparagræph. Saaledes forekommer det mig, at Sagen i dette Dieblif foreligger, og at den ikke giver Anledning til nogen stor Uklarhed; vi idetmindste kunne forbeholde os den i denne Stikelse temmelig klar.

Barfod: Ja, det er muligt, at jeg ikke forstaaer Begrebet Tractat, men det forekommer mig rigtignok, at, hvis nogenfinde en Overenskomst skal træffes om dette eller et andet Grændsespørgsmaal, saa vil det altid skee ved en Tractat. Jeg tvivler meget paa, at man ved en saadan Leilighed nogenfinde vil lade det beroe ved en mundtlig Overenskomst, som ikke har andre Vidner end Lusten og Winden, der har omgivet Bedkommende. En mindelig Overenskomst, hvad enten en Boldgiftsmand